

31. Dec. 1843

FACTS

Date:

31. Dec. 1843

Page number:

Dagbog A, side 151-152

TRANSCRIPTION

Nyt-Aars-Aften 1843

Imorgen begynde vi et nyt Aar, men skal det ikke bringe mere Nyt for mig end det gamle, da er jeg næsten kjed af det. Tunge Savn og bittre Erfaringer, det er den Skat, hvorover jeg fremdeles ruger. Nylig var det, som det klarede i mit Indre, og jeg [overstreget: ved] jublede som Grønlænderne, naar de see Klarheden, der bebuder: nu kommer Solen igjen. Ja, igjen! thi tidligere var der Solskin i min Sjæl, men det er nu længe siden og jeg sukker efter at det Liv og den Glæde skal endnu engang vende tilbage. Hver Glæde er saa kort, saa forbigaaende – jeg strækker Armene ud, for at holde den fast, men omarmer kun den tomme Luft. Gid Folk aldrig vilde være venlige mod mig, de er det dog aldrig mere, end der netop er tilstrækkeligt for at lade mig føle at jeg er fremmed. – Hvor, hvor banker Pighjertet – hvor hæver Barmen sig længselsfuldt – hvor stirre Øinene drømmende ud i det Frie? det Hjerte, hvis Slag jeg skal lytte til – den Barm, hvortil jeg skal hælde mit Hoved – de Øine, jeg ikke skal trættes af at stirre ind i. Hvor lever hun? jeg synes: hun maa leve, Pigen, jeg drømmer om. O Gud, en af de Ringeste! hun vil altid, for mig, have enten et deiligt Haar eller en yndig Stemme. Jeg tog feil engang – kun een eneste Gang, kun for een eneste •152• Pige slog Hjertet heftigere – jeg tog feil, men det voldte hende ingen Sorg, end ikke den mindste – lad mig engang føle, hvad det er at eie en Piges Kjærlighed, lad en reen, uskyldig Pige give sig hen til mig med al sin dybe, rige Kjærlighed og bliver jeg ikke da god i Villie og stærk i Gjærning, da bliver jeg det aldrig. Jeg skal ikke glemme, at de fine Træk engang skal stivne og det ranke Legem krøges, at det Yndige skal henvisne og forgaa – jeg skal ikke glemme det, men tillige vil jeg mindes, at vor Kjærlighed skal, om den er ægte, overleve vort jordiske Legeme, og er dog endnu langt skjønnere end den deiligste Pige. Jeg vil ikke glemme det – men skjul hende ikke længer for mig, lad vore Øine blot mødes og jeg skal kjende det Blik, jeg aldrig saae; og hendes Ord skal føre mig tilbage til hendes Barndom; og jeg skal see hende legende som Lille og sovende som Barn med dette sande Englesmiil og de æblerøde Kinder i den lille Seng ved hendes Moders Side – Og hun skal see mig om Aftenen ved min Lampe paa det eensomme Kammer hun skal høre Længselssukket efter hende og min Moder – hun skal see Billederne i min Sjæls Inderste og løse Livets Gaade. Hvor er hun – fjernt eller nær? lad blot vore Øine mødes og jeg skal gjenkjende hendes fra mine Drømme, og, Salighed! hun vil maaskee gjenkjende mine. See, Pige! jeg kjender Dig alt, hengiv Dig med al Din rene, rige, dybe Kjærlighed og Du skal finde et ærligt Hjerte, der vil kalde Dig sin første Kjærlighed, thi en saadan Følelse kjendte det kun af Navn – Der lever en elskelig Pige, hende skal Du kjende – jeg bedrøvede hende aldrig, jeg var saa glad, naar hun sad ved Siden af mig mens jeg tegnede Billeder, jeg var saa bedrøvet, naar hun gik bort – men – !

Det i jeg Vist, naar den finder Jernklang
I Elskens inders Hjerte. Men hør! Altsid
Er kaldet og kaldt - og dog har staaet og banket
Løst en elendig Bletter om en Skjæb;
Der havde den fortjunt at vrides bort
Med Gæben, med blods væste Klæd,
Fra Hjertedøren.

Nyt Aars. Aften 1843

Omringet begynde vi et nyt Aar, men skal det ikke bringe mere
Nyt for mig, end det gamle, da er jeg næsten borte af det. Tæn
ge Løst og borte Løst, det er den Stet, hvorom jeg frem-
deles søger. Nyttig var det, som det klæde i mit Bred, og to
der pibede som Jernlenderne, naar de see Klædew, der borte
der: nu kommer folket igjennem. Ja, igjennem! Nu tidligere var der sel-
skier i min Spiel, men det er nu længe siden og jeg sukker
ofte at det der og den Glæde skal end nu engang ende til dage.
Hvor glæde er der her, der fortjente - i stærke Arme
id, for at holde den fast, men omarmet den den tomme Hoff.
Jeg Falk aldrig vilde være ventige med mig, der er det dog
eldrig mere, end der d'netig er til strålende for at lade
mig føle at jeg er fremmed. - Hvor, hvor kaner Pjæfjæst
hvor hvor Barmen sig længselsfuldt - hvor hvor Barmen drøm-
mende id: det Frie? det Hjerte, hvor Slag jeg skal tygte til.
Den Barm, hvortil jeg skal holde mit blod - der Barm, jeg ikke
skal trodes af at stige ind i. Hvor lever hun? i rumen hun
mæde lade, i rumen, i rumen om. Og nu, en af de Hingste! Hun
ik altid for mig, hende enten et d'netig Klæd eller enigdig Sku-
me. Jeg tog først engang - hun en enest Gang, hun for en enest

Pige dog kjærligt kystigere - og dog forbi, men det kaldte hendes søgen
Læng, end ikke den mindste - lad mig - engang se, hvad det er
at se en Piges Kjærlighed, lad en mand, indlydende, Pige give sig
hen til mig med al sin dybe, rige Kjærlighed og bliv hos mig
ikke da god i Nærvær og stærk i Gjerning, da bliv hos mig altid.
Jeg skal ikke glemme, at de fine Trek-Engang skal stivne og
det rødt Legem Mørkes, at det bløde skal hvide og farges.
Jeg skal ikke glemme det, men tilbage vil jeg minde, at vor
Kjærlighed skal, om den er ødt, overleve end jordiske Legeme,
og en dag endnu langt skønnere end den forrige Pige. Jeg
vil ikke glemme det - men sig til hende, ikke længere for mig,
lad vore Piger blot minde og jeg skal kjende det Blik, jeg aldrig
saw, og hendes Ord skal give mig tilbage til hendes Barndom,
og jeg skal see hendes Legende som Lille og seende som
Barn med dette sande Englesmilde og de ædelrødt Kinder i
den lille Læng ved hendes Moders Side - Og hun skal see
mig om Aftenen ved min Lampe på et elastisk med Hænder
hun skal høre Længselens sødhet efter hende og min Moder -
hun skal see Billederne i min Gæde Indrust og den brakte Gæde.
Hvor er hun - fjæret eller nær? lad blot vore Piger minde og
jeg skal gjengjende hendes fra mine Drømme, og, Salighed!
hun vil maaskee gjengjende mine. Se, Pige! og hendes Dig
alt, hengiv Dig med al din seer, rige, dybe Kjærlighed og du
skal finde et ørblyt Blyt, der vil holde dig sin første Kjærlig-
hed, thi en sådan Følelse kjendte det barn af Natur - Der lever
en elskelig Pige, hende skal du kjende - i hendes hende altid,
og du vil see glad, naar hun sad ved Siden af mig mere og hendes
Billedet, og du vil see, hende, naar hun gik bort - men - !